

L'arbre de Nadal de Tortosa, el millor de Catalunya

Més de 3.500 persones han votat l'arbre de Nadal de Tortosa, ubicat a la plaça de l'Ajuntament, com el millor de Catalunya al diari Nació Digital.

Context Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya

Des de principis del segle XX, després de la fundació de l'escollisme de la mà del britànic Baden Powell que es coneixen a Catalunya els primers intents de formar grups escoltes.

No va ser, però, fins a finals dels anys 20 que es van consolidar formalment les primeres associacions escoltes i guies catalanes: l'any 1927 amb la fundació de Minyons de Muntanya i l'any 1932 amb el naixement de la Germanor de Noies Guies. Josep M. Batista i Roca i Mossèn

Antoni Batlle van ser cabdals en l'inici i posterior consolidació de l'escollisme i el guiatge a Catalunya.

Després de la Guerra Civil van nàixer per separat dues associacions: Minyons Escoltes, d'una banda, i Guies Sant Jordi (noies), de l'altra.

Les dues van treballar com a moviment de renovació pedagògica i com a espai de formació i compromís, convertint-se en una escola de democràcia, civisme i servei a Catalunya. El 1977 es van fusionar en un sol moviment i des de llavors han contribuït en l'educació de moltes generacions.

la natura, com les formigues, els rossinyols, les rosselles o els esquiroles. Eren unes 24 noies en total, que es reunien cada dissabte a la tarda al cau. Aquest es va ubicar a diversos espais de Tortosa: primer al Castell de la Suda (abans de construir-se el Parador de Turisme), després els van cedir una casa al carrer del Vall; en inaugurar-se la parròquia de Sant Blai van passar allà i després d'un temps es reunien a un pis de la Casa Adam.

Vestides amb faldilla i xiruques per caminar per la muntanya i el fulard de color blau i verd, van portar a terme sortides per tot Catalunya i la Comunitat Valenciana, especialment pel Massís del Port, però també a molts altres municipis. Portaven un carnet i insígnies d'especialitats, segons les «proves» i exercicis que havien passat. Un cop al mes feien una sortida passant la nit fora, un «acantonament» i sovint dormien en sagristies o allà on els cedien espais. Molts capellans de pobles d'arreu de la Diòcesi els cridaven per conèixer-les. l'artista Àngel Acosta els va dissenyar el cap de daina (una cria de cérvol) de fusta.

«Era tot molt pedagògic. Els exercicis que fèiem o les gimcanes eren per conèixer la història dels llocs que visitàvem o sobre el mateix casc antic o Catedral de Tortosa, per exemple», recorda una d'elles. «Una vegada a les Roques de Benet ens vam perdre i se'ns va acabar l'aigua a totes i vam acabar bevent d'un toll de pluja. Abans tot era diferent, no té res a veure amb la infància d'ara. No teníem comoditats, dormíem en magatzems, escoles o sagristies. No tots els pares tenien cotxe, en alguna ocasió un pagès ens va portar en tractor... Ara que parlem tant de la sostenibilitat, per exemple, abans ja ho fèiem de normal: sempre ens deien que havíem de deixar la natura i el lloc millor de com l'havíem trobat; i res era comprat, totes les manualitats les fèiem nosaltres».

Fins i tot amb el menjar es definien els menús perquè totes portessin el mateix des de casa i no hi hagués diferències. Cada sortida tenia després una revisió i una autovaloració, i les xiquetes havien de respondre preguntes com: «He protestat en alguna cosa?» «He tingut empena? He donat jo ànims a les altres?», «Què és el que he de corregir?», etcètera.

El grup va servir en aquest sentit per empoderar les noies, menystingudes en el context franquista de l'època i quan no totes estudiaven. Les guies van tenir tant d'èxit aquells anys que les germanes petites, que escoltaven com de bé s'ho passaven les grans a les sortides i excursions i cantaven les seues cançons, frissaven per arribar als 8 anys i també formar-ne part. Tot i que va començar eminent-

Les més petites, de 8 anys, eren les 'daines' i després passaven a ser 'guies'

ment amb xiquetes del Col·legi Teresià de Tortosa, algunes van arribar també d'altres centres de la ciutat, cridades per amigues, cosines o veïnes.

«El que vam fer aquelles noies d'entrega, fent de cap de les xiquetes menudes, avui en dia no sé si trobaríem gent que ho fes: era voluntari i realment hi dedicàvem moltes hores», valora la impulsora.

Aquelles xiquetes tenen avui entre 50 i 66 anys. Fa uns anys van celebrar una retrobada, moltes han seguit en contacte, i aviat es volen tornar a retrobar.

«Crec, sincerament, que cap d'aquelles xiquetes pot guardar un mal record de ser guia. No hi havia competitivitat. Ens van ensenyar a millorar sempre... i, en definitiva, a ser millors persones».